32e jaar. — Nr 11.

Zaterdag 24 Januari 1885.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **groote Markt, nr 37-39, te Tongeren.**

Abonnement

Drie maal per week **6** francs per jaar.
Twee » » **5** » »
Een » » **4** » »
Een blad afzonderlijk **15** centimen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** centimen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of midden in het blad : **1** fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 24 JANUARI.

—

Van alles wat.

Of onze geuzen nog wel goed met hun verstand zijn, daar valt grootelijks aan te twijfelen. De een zegt dat hun verstand vastgevroezen is door de laatste konde ; de andere houdt staande dat zij verturlelutseld zijn door de opvolgende neerlagen die zij op alle zijden van het land ondergaan ; altijd is het zeker dat zij van de wijze af zijn.

Een van deze dagen lazen wij een der voornaamste geuzenbladen van Brussel. Wij verzoeken den lezer te gelooven dat die lezing niet altijd plezierig is ; maar kom, de gazettiers stiel houdt dat in, en wij benijden dikwijls het geluk van al wie door zijnen staat niet gehouden is dien vervelenden kost te slikken.

Wij lazen dan dat de katholieken wel weten dat zij geene kans hebben om toekomend jaar nog boven te blijven in de kiezingen voor de vernieuwing der Kamer en dat zij daarom dit jaar willen zorgen om de kieswet te veranderen.

Wat het schoonste is, dat is dat, zoo haast eene geuzen gazet zulke beest....excuseert zulke geestigheid verteld heeft, alle andere geuzemachietjes van het gansche land de zelve dadelijk herhalen. De *Gazette* van Brussel moet zoo maar iets schrijven, dadelijk staat het te lezen in alle geuzen papieren van het land ; het tongersch dom ding waarvoor niemand durft verantwoordelijk blijven is altijd een van de eerste om de dommigheid te herdrukken. Hoe dom mer de tijding van de *Gazette* is, hoe zekerder moet gij zijn van ze in het tongersch geuzenblad te zien nadrukken.

∴

Laat ons eens zien wie de grootste kans heeft van in de kiezingen van 1886 geslagen te worden.

Vier provincien zullen aan de kiezing deel nemen, te weten : de provinciën Limburg, Luik, Henegouwen en Oost-Vlaanderen.

In de provincie Limburg hebben de geuzen geene hoop om eenen volksvertegenwoordiger door te krijgen. Zij hebben overtijd wel een paar keeren geprobeerd met den heer van Eben-Emael, gij weet wel met den lellen die daar eens bijna eenen braven mensch dood schoot die langs zijn land durfde voorbij gaan. De tongersche geuzen zijn er met twee lange buizen van afgekomen en, *non di Tonnar*, gelijk die van Hasselt zeggen, zij zullen niet gauw meer herbeginnen.

In de arrondissementen Hasselt en Maeseyck staan de zaken niet beter voor de liberalerij.

In de provincien Luik en Henegouwen hebben wij niets te verliezen, want het zijn al liberalen die daar gekozen zijn.

In Oost-Vlaanderen hebben de liberalen niet de minste kans om ergens eenen katholieken representant uit te stooten. In de gansche provincie Oost-Vlaanderen is er maar een arrondissement waar de geuzen nog kunnen strijden, dat is het arrondissement Gent. Maar te Gent zijn op dit oogenblik niet anders dan liberale volksvertegenwoordigers, zoodat de katholieken aldaar bij de aanstaande kiezingen niets kunnen verliezen maar alles winnen.

En als de *Postrijder* nu weer eens propheet mag zijn, dan zal hij u voorzeggen dat te Gent in 1886 geen enkel liberaal vertegenwoordiger zal overblijven. En om die voorzegging te staven, moeten wij slechts de kiezingen herinneren die verleden jaar te Gent hebben plaats gehad voor de herniewing van den Senaat. De katholieke kandidaten bekwamen er eene meerderheid van zes honderd stemmen.

En nu is de vraag hoe de kiezingen van 1886 zullen uitvallen te Verviers, te Waremme, te Soignies ?

In die vier arrondissementen hebben de liberale kandidaten veel kans om van de aanstaande kiezing groote buizen mede naar huis te brengen.

∴

De geuzengazetten zeggen dat de katholieken de kieswetten gaan veranderen om op de kussens te kunnen blijven, doch waarom hebben de geuzen dan zes nieuwe kieswetten gemaakt binnen een tijdverloop van zes jaren ?

In gansch Europa hebben de gouvernementen altijd getracht het kiesrecht uit te breiden. De katholieke besturen van vroeger jaren hebben ook altijd zoo gehandeld.

Doch het liberaal bestuur heeft gedurende de laatste jaren het kiesrecht afgenomen aan bijna al de buitenkiezers.

In de groote steden werd het kiesrecht uitgebreid op eene ongehoorde wijze. In Antwerpen, onder andere, klom op zes jaar tijd het getal kiezers van acht tot twaalf duizend man ; — dat was eene aanwinst van vier duizend kiezers, en toch telde het arrondissement Antwerpen minder kiezers dan vroeger.

Hoe was dat mogelijk ? zult gij vragen.

Wel het kiesrecht wierd aan meer dan zeven duizend buitenkiezers ontnomen !

Als men aan de geuzerij die schandelijke verkneuling der kieswetten verweet, zegde M. Bara onbeschaamd weg dat men niets anders deed dan de valsche kiezers van de stembus verwijderen, doch hij vergat te zeggen wat hij door valsche kiezers verstond.

Elkeen die voor de katholieken stemde was voor hem een valsche kiezer ; daarom wierden er op de buitengemeenten zooveel valsche kiezers gevonden.

∴

Doch het grootste knoeiwerk dat de geuzerij ooit daargesteld heeft is wel de wet over de bekwaamheidskiezers.

In de buitengemeenten heeft die wet weinig kwaad gedaan aan onze vrienden ; integendeel, honderden onzer vrienden hebben zich tot het exaam voorbereid en zijn erin gelukt, terwijl weinig geuzen zich aan het exaam onderworpen hebben.

Doch een artikel in die knoeiwet zegt dat elke beambte, die 1500 fr. 's jaars trekt, gemeentekiezer is.

Sedert die bepaling trekken alle gemeentebeambten der groote steden 1500 fr. 's jaars : dus zijn zij allen kiezers. — En al die beambten zijn geuzen in de ziel ; hebben zij eene andere opinie dan kunnen zij in de stad geene plaats krijgen.

In groote steden gelijk Gent, Antwerpen, Luik en Brussel vindt men duizenden van die beambten. Die mannen zijn allen kiezers, en zij stemmen voor die personen welke de burgemeester hun aanwijst.

Dat zijn geene kiezers ; — het zijn kiesmachienen.

Als de burgemeester hun zegde : Aanstaanden keus moet gij voor mijnen hond stemmen, dan zouden zij gelijk één man voor burgemeesters hond stemmen.

Wat weerde heeft de stem van zulke kiezers ?

En nogtans zij zijn het die beslissen over de lotsbestemming der groote steden in ons land.

Zij die ten dienst zouden moeten staan van de burgerij eener stad — zij geven de wet aan die burgerij.

Men kon evengoed eene wet maken waarin bepaald wierd dat de burgemeester eener groote stad duizend of vijftien honderd briefjes in de bus mocht steken terwijl de andere burgers elk maar een enkel briefje mochten brengen.

Die schandelijke knoeiwet is er de schuld van dat in al de groote steden de geuzerij zooveel stemmen meerderheid had.

Die wet moet onder het katholiek gouvernement verdwijnen.

Doch de geuzerij weet wel dat, eens het kiesrecht op vaste gronden gevestigd zijnde, er voor haar weinig kans meer zal overblijven om nog in lange jaren aan het schoteltje te geraken.

Daarom huilt en tiert zij heden in de Kamer gelijk zij over eenige maanden te Brussel op straat huilde en tierde.

Daarom spreekt zij in de Kamer van alle vodden en prullen om aan het gouvernement te beletten nuttig werk te verrichten.

De geuzerij hoopt door al de stokken die zij gedurig in het wiel van den staatswagen steekt, dezen te beletten van voort te gaan.

Als de geuzerij met al haar gehaspel en haar geharrewar het einde van het zittingjaar kan bereiken, zonder dat het gouvernement zijne nieuwe kieswet kan doen stemmen, dan zal zij niet weinig in de handen wrijven, dan zal zij niet weinig victorie kraaien.

Doch het katholiek gouvernement is genoegzaam gewaarschuwd. Het weet genoeg waar de geuzerij naar toe wil.

Het katholiek gouvernement zal zich krachtdadig genoeg toonen om de dwaze plannen der geuzerij te verijdelen.

Ons gouvernement weet genoeg dat het onderstund wordt door de overgroote meerderheid der belgische bevolking.

Ons gouvernement is sterk en krachtig — sterker als ooit een bestuur geweest is.

Daarom moet het krachtdadige en afdoende maatregelen nemen, om de dwaze plannen der geuzerij te verijdelen.

Het gouvernement moet altijd denken : *Het land is met ons.*

∴

Voor de « ongelukswet » van 1879 waren er in de scholen aan 't toezicht van den Staat onderworpen, 600 duizend leerlingen ; onder die wet viel dit getal op 505 duizend 5 00. Voor 1879 waren er maar 62 schoolopzieners, die ernstig en nuttig werk deden en *redelijk* betaald wierden. Na 1879 werden 98 schoolopzieners benoemd, die zich met politiek bezig hielden en het betaald werden, ten nadeele der kas van werkman, herbergier, winkelier, enz. — Zou het niet meer dan tijd worden het getal schoolopzieners te verminderen om het zaur en moeilijk gewonnen geld der lastenbetalers wat te sparen ?

∴

De roode en blauwe kaart door M. Malou opgesteld om de uitslagen der laatste gemeente kiezingen te verduidelijken, is verschenen. Zij is vergezeld van eene tabel der officiele uitslagen per provincien en arrondissementen. Wij zien eruit dat de katholieken 475 zetels gewonnen hebben. De liberalen hebben 559 burgemeesters en schepenen verloren ; de katholieken maar 98. Deze kaart doet zien dat de uitslag verpletterend is voor de liberalen, en dat niets de wegzending van MM. de ministers Woeste en Jacobs rechtveerdigde.

∴

Een andere kaart van M. Malou geeft, bij middel van *rood* en *blauw* den toestand der schatkist onder het katholiek ministerie van 1871 tot 1878 en onder het liberaal van 1879 tot 1884. Het *rood* beteekent *boni* en het *blauw* integendeel *deficit* of *tekort*. Van 1871 tot 1878 overheerscht het *rood* ; het *blauw* verschijnt maar in 1875, 1877 en 1878.

Onder het liberaal bestuur is het al *blauw* wat men ziet ; bij zoover dat het *tekort* van 1879 tot 1884 beloopt tot 66 *milioen*, zonder de lasten te rekenen die wij van het ministerie Frere voor cadeau gekregen hebben.

∴

Het wordt bevestigd dat M. Dumont, oud-bisschop van Doornik afstand geteekend heeft van de rechten die hij zegde te hebben op de bisschoppelijke kas van Doornik.

De gewezen bisschop heeft dat gedaan buiten weten van zijne advokaten.

Men verzekert dat kanunnik Bernard ook afstand wil doen van de kas, als men de vervolgingen wil staken die tegen hem zijn gericht.

De dagbladen melden dat M. Dumont naar Rome gaat.

∴

M. Dumont, Afgevaardigde van Nijvel, heeft in zitting van donderdag het voorstel ontwikkeld, dat hij met zijne kollegas heeft neergelegd en strekkende om rechten te stellen op den invoer van graan en vee.

« Ik spreek niet, zegde hij, in naam der groote eigenaars die schoone dagen beleefd hebben tot in 1875 en die nu zonder klagen de slechte dagen onderstaan.

« Ik vraag enkel aan de Kamer te zorgen voor het lot van den landbouwer, die zoozeer te lijden heeft dat hij zich weldra geen brood meer goedkoop zal kunnen aanschaffen.

« De gevolgen der landbouwkrisis doen zich met hevigheid gevoelen ; de landbouwer is verplicht voortdurend opofferingen te doen, die nog grooter worden uit hoofde van de suikerkrisis en den invoer van amerikaansche produkten. »

Dit wetsvoorstel zal aanstaanden donderdag besproken worden.

∴

Lezers, weet gij wat de *dynamiet* is ? Dat is eene ontplofbare stof, veel krachtiger dan buskruit, waarvan men zich met bijval bediert om de mijnen te doen springen of vijandige wallen omverre te werpen.

Vandaag wordt deze stof veel gebruikt door kwaadwillige handen, om in verschillende landen de grootste aanslagen tegen personen en eigendommen uit te werken.

Ons inzicht is niet onze lezers schrik aan te jagen, ofschoon wij voormeens zijn eenige woorden te zeggen over de talrijke dynamietaanslagen welke, sedert eenigen tijd, vooral in Engeland en Frankryk, plaats hebben.

Een onzer konfraters, eene ontplofling meldende, welke dezer dagen in Engeland heeft plaats gehad, zegt met reden : « Als het zoo voortgaat zal Engeland weldra aan Rusland niets te benijden hebben, in zake van nihilistische moordaanslagen. »

Wat echter opmerking verdient is dat de oorzaak welke door sommigen aan het veelvuldig misbruik van dynamiet wordt toegeschreven, namelijk het anti-demokratisch bestuurstelsel in Rusland, geenszins geldig is voor Engeland, alwaar de vrijheid sedert eeuwen heerscht, noch voor Frankryk waar de Staat in handen is van de radikale republiek.

De dynamiet-aanslagen zijn dus niet zoozeer oproerige middelen door eene politieke partij aangewend dan wel gewone misdaden, gepleegd door zekere klas der bevolking, misleid door de bedrieglijke leerstelsels, welke zekere drukpers over de gansche wereld verspreidt.

De mitbreiding van het onderwijs, die onder vele opzichten eene weldaad is voor de lagere standen, heeft niettemin gemaakt dat er thans, veel meer dan vroeger, lieden zijn die, zich zonder middelen van bestaan bevindende, in staat zijn de gazetten te lezen waarin hun toestand de samenleving als eene misdaad wordt aangerekend. Is het wonder dat zulke lieden — niet weerhouden door de banden van den godsdienst — eenen hevigen haat tegen de samenleving opvatten ?

En dat de godsdienst zijnen heilzamen invloed niet meer gelijk vroeger uitoefent op de onterfden der fortuin, daarvoor heeft de liberale drukpers gezorgd, die overal haat en minachting voor den priester heeft gezaaid.

De godsdienst leert dat alle menschen broeders zijn ; het liberalisme heeft die leering vervalscht met eene *vrijheid* en *gelijkheid* aantepreeken, welke in de samenleving niet bestaan kunnen, tenzij ten koste van recht en gezag.

Het socialisme is daarna gekomen en eischt niet alleen gelijkheid op politiek gebied, maar ook gelijkheid in zake van fortuin.

Daarmee raast men, in honderde gazetten, het hoofd vol van arme verdwaalden, die genoeg geleerd zijn om te kunnen lezen, maar te onwetend om de valschheid van die leerstelsels te begrijpen.

Zoo is de overheidspersoon de natuurlijke vijand van den onderhoorige, de eigenaar die van den pachter, de meester die van den knecht, de fabrieknat die van den werkman geworden. Zoo wordt de ongelukkige toestand van den kleinen gewapenderhand op den grooten gewroken ; zoo wreken zich zekere volksklassen op de samenleving.

Vandaar de dynamiet-aanslagen, zoowel die in Rusland en in Engeland, welke meest tegen overheidspersonen of openbaregebouwen zijn gericht, als die in Frankryk, die het vooral op eigenaars of bestuurders van mijnen en fabrieken gemunt hebben.

Het opkomend misbruik van dynamiet vervangt het te dwijnend godsdienstig gevoel bij de lagere standen der samenleving. Daar waar het eerste de rustige burgers met angst en schrik vervult, zal men vruchteloos het laatste zoeken bij de werkende klas.

Gelukkig is het in ons land nog zooverre niet gekomen. Onze socialisten bepalen zich nog, de burgerij in woorden en schriften te vernietigen, maar wie is er ons borg voor, dat die woorden en schriften niet weldra het wapen in de hand zullen geven aan den eenen of anderen misdadiger ?

En wie zal dan verantwoordelijk zijn voor die misdaden ? Niemand anders dan de liberale drukpers die, door gedurig de geestelijkheid en de kloosterlingen voor opeters van het land uit te schelden, aan het socialisme gelegenheid heeft gegeven om de rekening te maken van fabrikanten renteniers en hoogere ambtenaars, die de ronde sommen, welke zij jaarlijks opstrijken, volgens hen minder verdienen dan de minste werkman.

NIEUWJAARSGIFTEN

aan Z. H. Leo XIII.

4e LIJST

Bedrag der vorige lijst	fr. 729,18
Mme Ruben-Vaneybergen	10,00
Mr L. Collée-Vrindts	2,00
Naamloos	10,00
Eerw. heer Meyers en zijne zuster	10,00
Mej. Deploige te Grootloon	10,00
St-Jansparochie van Tongeren.	
M. pastoor	20,00
M. kapelaan	5,00
M. pastoor Degarnier	10,00
M. Roovers, aalmoezenier	10,00
De Damen Benedictinnen	10,00
M. Canno	10,00
M. Fiers	5,00
M. A. Vroonen	10,00
Mevr. Delvigne	5,00
M. J. Copis	5,00
Janv. Hestermans	5,00
Janv. Bellefroid	5,00
Mev. Ivens	

DE

HERBERG IN HET BOSCH

OF EENE

verschrikkelijke nacht.

I.

Napoleons reuzenplannen waren door Ruslands macht, deszelfs vaderlandsliefde en inzonderheid door den wil der Voorzienigheid verijdeld.

Van Moscou's rookende puinhoopen vluchtte hij in wanorde, gevolgd door het overblijfsel van het frausche leger. Hun treurig lot is genoeg bekend. Bij 't einde van het jaar 1812 werd geen vijand meer binnen Ruslands grenzen gevonden. Europa's wenschen waren vervuld.

Met de verijdeling der trotsche plannen des wereldbestormers ontwaakten de tot dus verre hem toegedane Polen als uit eenen droom, en keerden met berouw aan Alexanders voeten terug. De hem trouw gebleevenen waren gedeeltelijk uit hun vaderland gevlucht ; doch keerden nu in hetzelve weder, hoewel de vlam des oorlogs nog aan de grenzen woedde.

Onder de laatstgenoemden bevond zich ook de gravin P....Y met hare beminnenswaardige dochter en een klein gevolg van bedienden, om zich naar hare bezittingen in het graafschap *** te begeven. — De herfst met hare onangenaamheden, vooral in de noordelijke streken, met hare korte konde regendagen, met hare lange donkere nachten, had zich over de verlatene en woeste streken verspreid. Overal waren sporen van jammer en naamlooze ellende te ontdekken : begravene lijken en doode paarden die de wegen bedekten en de lucht verpestten ; van weleer gastvrije woningen was niets meer dan de puinhopen over. Doch niet alleen met de gevolgen van eenen verwoestenden krijg hadden die gewesten te kampen.

Wolven en roovers maakten de wegen onveilig. Polen's uitgestrekte bosschen hadden de laatstgenoemde zich tot woonplaats en tot uitvoering hunner misdadige oogmerken uitgekozen. In deze wildernissen viel, na de uitgestane schriktooneelen van den oorlog, menigeen door het moordend staal eener woeste op roof en moord verhitte bende ; menig echtgenoot en huisvader, menig veelbelovenden jongeling, menig bloeiend meisje vonden daar hun graf.

Het gerucht daarvan was ook de gravin ter oore gekomen, en vervulde haar met schrik, want hare reis ging ook door deze bosschen. Alleen met hare dochter en slechts weinige geleiders werden zij aan het verschrikkelijkste toeval overgegeven. De eene vreeselijke mogelijkheid volgde de andere in hare gedachten op, en verwekte droevige voorgevoelens.

II.

Op eenen duisteren decemberdag rolde de gravin P....Y met hare dochter en een klein gevolg van bedienden in rijtuig door deze verdachte streken ; de zwakke schemering en de aanhoudend door sneeuw afgewisselde regen vereenigde zich, om haar eene der onaangenaamste reizen te doen maken. De duisternis der bosschen werd zelden afgewisseld door eene opene of bewoonde streek. Reeds werd het donker.

Een sterk huilende wind jaagde door de boomen en slingerde de ijskoude regen tegen de glazen van het rijtuig. Zoo reed men vol ongerustheid verder, daar de nacht reeds aangebroken en nog geen dak te zien was. Eindelijk schemerde aan de reizigers in de verte een lichtstraal te gemoet. Spoedig bereikten zij de plaats van waar het kwam. Het was eene afzonderlijke gelegene armoedige herberg. De wagen stond stil. De waard met een terugstootend gelaat, ontving de aangekomenen met kruipende beleefdheid, en beklaagde zich hen niet volgens hunnen stand te kunnen onthalen.

Eene kleine kamer was al wat hij voor hen inruimen kon ; men betrok ze gaarne, ten einde niet genoodzaakt te zijn verder voort te reizen en zich aan het steeds ruwer wordende weder bloot te stellen. Het vertrek bood weinig gemak aan, en de kleine omtrek vergunde alleen de damen daarin plaats te nemen ; geen vertrek was er, waar de mannelijke bedienden in de nabijheid van hunne meesteressen blijven konden, zij moesten zich met het voorste gedeelte der woning vergenoegen. De gravin besloot daarom met hare dochter en kamenier den nacht te blijven waken. Na met een bedrukt gemoed het avondeten genuttigd te hebben, betgeen zij zich uit hunnen voorraad zelve bereiden moesten, daar er in de herberg niets voor handen was, zochten zij door gesprekken het akelige van den nacht te doen verminderen. Zelfs de herdenking aan het aangename schenkt ons innerlijke vreugde, en zoo was het ook hier. Zij herinnerden zich met afwisselende vreugde en weemoed menig tooneel hunner vlucht uit het vaderland, hun openthoud te Petersburg, hunne terugreize ; en menig strelende hoop voor de toekomst vervrolijkte de niet te min heimelijk bevreesde reizigers.

Reeds was het elf ure van den nacht. Een scherpe wind dreeg door de spleten van het huis dat volgens de aldaar gewone manier, uit over elkander liggende en met mos gestopte planken bestoud, en sloeg met geweldig gejaag tegen de lange vensters ; het licht brandde duister, en tegen de muren schenen dwaalgeesten te zwerven.

Doch spoedig week de inbeeldingskracht voor de wezenlijkheid. Een hevige slag aan de huisdeur deed allen van schrik opstaan. Met tegenzin schikte zich de waard om de met onstuimigheid kloppende te openen.

Een jong officier met edele gelaatstrekken, in uniform en met onderscheidene orders versierd, die door den geopenden mantel schitterend in het oog vielen, trad snel en eenigzins verstoord in de aanblij gelegene kamer der verschrikte dames en verontschuldigde zich met eene fijne beleefdheid. Hij droeg pistolen en sabel. Spoedig werd het gesprek aangeknoopt. Hij was de overste van W***, die, hoewel een Pool zijnde, reeds vroeger in russischen dienst was ; met braafheid en zijnen eed getrouw den keizerlijken veldtocht voor de algemeene zaak medegemaakt, in dezelve uitgemunt en de beloonning zijner verdiensten tot goedkeuring van den Monarch verkregen had. In de nabijheid zijner geboorteplaats zijnde, wilde hij zijn vader, die, hoewel niet gelijk hij gezind zijnde, echter aan zijn kinderlijk hart dierbaar was, bezoeken en verwijderde zich na verkregen verlof, voor eenigen tijd van het leger. Ook hij had, om zich naar de in de nabijheid zijnde goederen zijns vaders te begeven, met geleide van een bediende, te paard door dit bosch moeten rijden, was door de duisternis van den gewonen weg afgeraakt, door roovers overvallen, en zijn knecht doodgeschoten geworden. — Hij zelf ontkwam hen, onder de bescherming des nachts, door de vlucht. Paarden en bagaadje waren gerooid. Hij vluchtte te voet op onzekere wegen in het bosch, tot dat hem de schemering van het licht, dat nog in de kamer van de gravin brandde, tot aan dit verblijf voerde.

III.

Hoewel de Gravinnen de hartelijkste deelneming betuigden, en de schrik van het doorgestaan gevaar uit zijne gedachten poogden te verbannen, mocht zij evenwel bekennen, dat de aankomst van den jongen heldhaftigen man haar met ongelegen, en in haren eigenen vreeselijken toestand van groot nut wezen kon. Intusschen verbood de welvoegelijkheid het nachtelijk te zamen zijn en de jonge officier moest zich naar het bovenste gedeelte der woning begeven. Dan, niettegenstaande het moedig besluit der dames, om des nachts alleen op te blijven, scheen de slaap deszelfs rechten te willen doen gelden. De officier groette de dames en bestelde den volgenden morgend vroeg haar geleider te zijn. Men scheidde tamelijk gerust gesteld van elkaander. Eene ladder, tegen het luik van den zolder geplaatst, voerde den door vermoeienis en levensgevaar afgematten jongeling naar zijne slaapplaats. Voorzichtig geworden zijnde door de ondervinding, laadde hij zijne pistolen en legde de scherp geslepen sabel aan zijne zijde, tevens het valluik van binnen grendelende, en het licht latende branden.

Een eilendig bed verstrekte hem tot rustplaats, echter sluimerde hij spoedig in en viel in eenen diepen slaap. Onrustige en beangstigende droomen verhitten zijne inbeelding.

Zoo mochten eenige uren verstreken zijn, toen een luid geraas en angstgeschrei zijn oor trof. Hij ontwaakte. De beangstigingen des droums waren in werkelijkheid overgegaan. Roovers waren door de hulp van den met hen in verstandhouding staande waard binnengedrongen. Plotseling was alles overrompeld.

De gravin, hare dochter de kamenier en de bediende, allen lagen wentelende in hun bloed. Een zacht kermen alleen, kenteekende nog het afsterven van menig onschuldig vermoorde. De spleten tusschen de planken van den zolder overtuigden den ontwakenden officier van deze gruweien. Alleen hij, het laatste offer hunner boosheid, bleef nog overig. De moordenaars spraken van eenen hen ontkomen officier, terwijl de verachtelijke waard hem te kennen gaf, dat de ontzolder van het huisje in diepen slaap lag. Lachend dachten zij hem aan hunnen moordlust op te offeren. Zijnen moed kende men reeds uit de ontmoeting in het bosch, alwaar hij voor de overmacht geweken was ; om ook hem in den slaap te vermoorden, scheen hen dus het doelmatigste toe. Zacht schoot een de ladder aan, met het oogmerk om het luik te openen, maar het was van binnen gegrendeld. In dit oogenblik trof een